

Selskaber. Men det, det gælder om, er at regulere Forholdene saaledes, at Staten kan have en Ret til at straffe ind, hvor den mener, det i Samfundets Interesse er nødvendigt. Jeg kan saaledes i alt væsentligt slutte mig til, hvad der blev indtalt af det ærede Medlem for Manders Amts 4de Valgkreds (Meergaard), der netop var inde paa den samme Betragtning, at Staten havde sin Opgave og de private Selskaber deres Opgave paa de Omraader, her er Tale om.

Jeg skal tillade mig at omtale nogle af de Bemærkninger, der fremkom til Lovforslagets enkelte Bestemmelser. Lovforslaget vil jo sikkert gaa i Udvalg, og Enteltighederne villes saa der kunne blive tagne under en nærmere Behandling. Der er fra ærede Medlemmers Side og navnlig fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hammerich) gjort Indvending mod Bestemmelsen i § 2, fordi den skulde give Staten en for vidtgaende Ret, ikke blot en Ret til at betinge Anlægget af Telegrafer og Telefoner af en Koncession, men tillige en Ret til i Koncessionen at fastsætte forskellige Bestemmelser, hvorved man trak Grænser for Selskabets fri Raadighed over Driften. Jeg vil da her minde om, at denne Bestemmelse i første Række kun kommer til Anvendelse over for nye Selskaber, der oprettes i Fremtiden, og endvidere over for de bestaaende Selskaber, som finde deres Regning ved at søge Koncession. Ifølge Lovforslagets § 4 er Forholdet nemlig dette, at de nu bestaaende Telefonselskaber beholde deres Ret til at virke paa det samme territoriale Omraade, de hidtil have virket paa. Der forlanges af dem, at de skulde søge en Anerkendelse, men denne Anerkendelses Betydning er nærmest den at konstatere, hvilket Omraade der nu er Telefonselskabets. Vil Telefonselskabet i Fremtiden holde sig paa dette Omraade, vil der ikke blive Spørgsmaal om, at Regeringen blander sig ind i Selskabets Drift eller sætter Betingelser for, hvorledes Selskabet ordner Driften. Det er kun, naar dette Tilfælde indtræder, at de nu bestaaende Selskaber finde deres Regning ved i Stedet for at nøjes med Anerkendelse at søge Koncession, saa først kan Regeringen gribe ind i Henhold til § 2. Dette Tilfælde vil jo ganske vist indtræde, saa snart de bestaaende Selskaber ville gaa ud over det territoriale Omraade, de hidtil have haft, thi dette kunne de ikke gøre uden at søge Koncession. Men paa den anden Side tror jeg ikke, at man i en Bestemmelse som den, der indeholdes i § 2, der altsaa giver en Ret til Meddelelse af Koncession paa det ny Anlæg, vil kunne undvære tillige en Beføjelse for Regeringen til

at træffe nærmere Bestemmelse i Koncessionen i de Retninger, som ere fremhævede i § 2, navnlig ogsaa til at kunne fastsætte Taksternes Maksimum. Naar Selskabet er koncessioneret, maa det ogsaa være stillet under Statens Tilsyn til en vis Grad, og i saa Henseende er jo et af de Spørgsmaal, som først og fremmest kommer til at ligge for, netop dette, at man maa forhindre, at Selskabet benytter sin Stilling i Tidens Løb til at skrive sine Takster op i uforholdsmæssig høj Grad. Man maa huse paa, at man ved at give Selskabet Koncession tillige sikrer Selskabet mod Konkurrence. Hvis Regeringen skulde mene, at der var Tøse til at søge at erhverve de allerede bestaaende Anlæg, kan dette kun ske ved Henvendelse til Lovgivningsmagten for at saa bevilget de dertil nødvendige Børløb. Det vil altsaa blive Bevillingsmagten som saadan, der kommer til at afgøre, hvorvidt de paagældende Anlæg skulde eksproprieres, skulde erhverves eller ikke. I midlertid er der i § 6 i sidste Stykke givet en Regel for, hvorledes Godtgørelsen skal fastsættes, naar det nu vedtages, at bestaaende Anlæg skulde eksproprieres. Med Hensyn til denne Regel er der gjort Indvending af det ærede Medlem for Manders Amts 4de Valgkreds (Meergaard). Men det forekommer mig jeg tager maaste fejl — at det ærede Medlem ikke havde faaet fat paa Betydningen af Bestemmelsen i § 6, sidste Stykke. I § 6, sidste Stykke, er jo netop en stærk Begrænsning i det paagældende Selskabs Ret til at faa Erstatning i Forhold til det Udbytte, som Selskabet virkelig har haft. Der staar nemlig her, at Erstatningen ikke skal fastsættes i Forhold til Selskabets virkelige Udbytte, men i Forhold til det Udbytte, som Anlægget ved „forsvarlig Drift“ og med „passende Takster“ kan antages at give. Hvis man altsaa tager et af de bestaaende Selskaber, jeg skal ikke nævne noget af disse Selskaber, og naar jeg altsaa kommer med mine Bemærkninger, rammer jeg ikke det enkelte, det er for saa vidt et rent bestaaende Selskab — og ser hen til, at dette Selskab hidtil har drevet sin Virksomhed ved usfordersgende Vedtninger, enkeltledninger, hvor det burde have haft Dobbeltledninger, og at det har vundet et stort Udbytte ved uforholdsmæssig høje Takster, saa vil man, naar man eksproprierer Selskabet, kunne gøre gældende derimod, at den Drift, der her har foreligget, ikke er forsvarlig. Skal Selskabet drives paa forsvarlig Maade, maa man gaa over til Dobbeltledninger, der kunne give tydelig og klar Befordring af Telefonmeddelelser, og man maa ogsaa gaa ned med Taksterne,